

Že kot otrok sem slišal v šoli o tej čudoviti jami, ter poslušal vedno z največjim zanimanjem, če je kdo pripovedoval o božjih čudežih, v njej nakopičenih. Čital sem pozneje tudi večje in natančnejše opise, in od dne do dne rastlo je hrepenenje, videti to, kar občuduje ves svet. Letošnji binkoštni ponedeljek spoznala se mi je iskrena moja želja. Da se lahko raduješ z mano, dragi bralec, hočem ti podati majhno črtico tega svojega potovanja.

Že v nedeljo večer peljal sem se v belo Ljubljano, da sem v ponedeljek pred odhodom v Postojno lahko opravil svoje krščanske dolžnosti. V ponedeljek ob 1. uri popoldne bil sem že na živahnem kolodvoru, kjer se človek prevelike gneče niti izogibati ni mogel. Vsak izmed teh hoče v »Jamo«. Morali so podaljševati in podaljšati vlak, da smo našli vsi potovalci prostora. Dobra sreča nanese, da sem prišel s svojimi tovariši vred v voz I. razreda, kar se mi je prav veselo zdelo, ker sicer ni moja navada, voziti se v I. razredu.

Težko je zasopel železni konj, ko je prvič potegnil dolgo črno kačo za seboj. Pa pogumno potegne še k drugemu in že drdramo mimo »Tivol«, ljubljanskega šetališča. Z Bogom bela Ljubljana! Ko te zopet vidimo, prinesemo ti pozdrave od tvoje najimenitnejše hčerke, Postojne!

Cela vožnja do Postojne traja dve uri ter je povsem zanimiva. Že čez kratek čas zviža se železnica ob skalnatem bregu več ali manj navkreber in zopet dol, da me je dostikrat spreletaval strah. Proti severozahodu videl sem v daljavi sivoglave gorenjske snežnike, proti jugu in jugozapadu pa pot, po kateri nas bode peljal v nekih trenutkih vlak. Čudil sem se velikanskim, iz kamna zidanim mostom, takozvanim cestovodom ali viaduktom, kateri vodijo čez prepade in močvirja. Doli v dolini videl sem širono polje ter ga primerjal našemu štajarskemu. O ljubi moj štajarski kmetovalec, ti bi za noben denar ne dal svojega rodovitnega polja za tisto slabo, deloma močvirnato zemljišče! Kmalu se vozimo med golimi pečinami, katere se na desni in levi vspejnajo proti nebu. Silno težavno delo je bilo, ko so bili morali kopati in sekati v teh trdih skalah cesto za železnico. Tukaj še vidiš mogočne zelene gozde, ki se pa že v kratkem umaknejo golemu pečevju. To je pač žalosten kraj, kjer pokriva sam kamen tla. Nikjer ni valovja bogatega žitnega polja, nikjer sočnatega travnika ali prijazne gorice; niti teman gozd ti ne razveseli očesa. Ali je ljubi Bog celo pozabil ta kraj ter mu niti najmanjše krasote ni podaril, vprašaš se nehote, ko gledaš kamen in kamen in vedno le kamen, med katerim se le borno skriva travica in žalostno samotarijo grmiči? — Ne, dragi moj! Če pogledaš na desni strani, skozi okno, vzbuja tvojo pozornost visok, špičast hrib, vrh katerega vihra med skalovjem velikanska cesarska, nekaj nižje ob pobočju pa slovenska zastava. Obe ti pravita na glas: »Tu noter v to goro poglej, potem bodeš videl, je-li nas ljubi Bog pozabil ali ne!« Od gore naprej proti jugu razprostira se dolg, prijazen trg Postojna, v kojeja sredini se dvigujeta zvonika župnijske cerkve. Vlak že stoji. Hajdimo dol k jami!

»Do tje imamo četrť urice«, slišim govoriti sopotovalce. Podam se koj z njimi in za njimi skoz senčnati drevored navzdol v trg, od tod pa kar naravnost po dobrodejni senci še nižje k jami. Kupimo si vstopnice in zdaj smo pri vhodu.

Blizu 19m pod nami na levi zgine v breg reka Pivka v črno votlino. Oddamo svoje vstopnice in za nekaj trenutkov ne vidimo več solnčnega svita; pač pa je na desni in levi pred in za nami vse polno gorečih svečic, ki nam razsvetlujejo pot v začarani podzemeljski grad. Hladen, vlažen zrak nas nekako čudno objema,

pot je mokroten in raz strop padajo tu in tam vodene kapljice na nas.

Že ozki hodnik razkazuje po stenah in po vsem oboku toliko imenovane kapnike. V nekih minotah bije nam prečudno šumenje na uho. Vedno bolj divje se sliši bobnenje, še jeden korak — in mahoma odpré se našim očem »velika dvorana«. Kakor okamenel obstojim na tako zvanem »balkonu«, ter strmim čez zagrajo navzdol tako globoko, kakor bi doma gledal s cerkvene stolpa na tla. Tam se péni in zviža v podobi črke S široka, temnozelena Pivka ter bobni toli mogočno, da se jedva moreš pogovarjati s tovarišem. Most, do katerega vodijo stopnice, pelje v globini čez reko. Toda tja ne grem zdaj, temveč pozneje, ko se vrnem iz jame. Zdajci pogledam še kvišku. V mogočnem oboku spenja se strop visoko, visoko nad nami, in sredi njega razsvetluje električna svetilka, kakor polna luna ves široki prostor. Od stropa visi neštevilno večjih in manjših kapnikov, belih, sivih in rdečkastih, kakor vidiš po zimi viseti od slamnatih streh ledene sveče.

Težko se ločim od te krasote, a hiteti moram naprej. Pri izhodu dvorane je spomenik, črna, mramorna plošča, kjer je naznanjeno, da je leta 1816 svetli avstrijski cesar Franc I. ogledal to jamo. Še več spomenikov nam v Postojnski jami priča o imenitnih gostih, ki so jo počastili v teku let.

Od prvega spomenika vodi pot po ozkih hodnikih, kateri se zdaj bolj, zdaj manj razširjajo. Te razširjene prostore z dotičnimi hodniki zovejo jame. Najznamenitejše imajo vsaka svoje ime. Take so n. pr. Ferdinanda, Fran Josipova in Elizabetina jama, nadalje jama cesarice Marije Ane in druge. Največji prostor Ferdinanda jame je »plesišče«. Vojaška godba je svirala tam, in velika množica veselih ljudi se je sukala po prostoru, kateri je 28m širok, 48m dolg in tako visok kakor cerkev. Natančneje si tega kraja nisem mogel ogledati, ker je bilo preveč plesalcev. Sicer se sam rad včasih v poštenu družbi veselo zasučem, pa ples po tej podzemeljski dvorani, na mokrotnih tleh mi pa, odkritno srčno rečeno, nikakor ni ugajal. Nekako zamolklo donela je godba, in zdelo se mi je, kakor bi se skrunil s tem razveseljevanjem prelepi čudež božje roke.

(Dalje prih.)

Smešnica. V nekem trgu, kjer so posebno »kunštni« ljudje, vprašal je tujec tržana, čemu da ura na zvoniku na vseh štirih krajih kaže? Tržan odgovori: »Veste, za to, da lahko trije na enkrat pogledajo na uro«.

Razne stvari.

(Prvo sv. obhajilo) 180 učencev in učenk bilo je na god sv. Alojzija v mariborski prestolnici tako slovesno, da še nikoli. Milostljivi knezoškof so ob 7. brali sv. mašo. Pred sv. obhajilom so razložili v prisrčnih besedah, kak dan je dan prvega sv. obhajila. Po sv. maši so s primernim nagovorom blagoslovili dve krasni novi šolski zastavi deških in dekliških ljudskih šol. Ko so milostni nadpastir z navdušenimi besedami otroke vspodbudili, naj vpricho zastav prisežejo Bogu zvestobo, in so otroci trikrat glasno zaklicali: da, ter so milostni knezoškof starišem izročili v skrb prvoobhajance, razsolzilo se je vsako oko. Prostorna cerkev je bila polna ljudskih in meščanskih učencev in vernikov. Prelepa slovesnost se je končala z zahvalno pesmijo in z blagoslovom s presv. Reš. Telesom.

(Najvišje potrjenje.) Presvetli cesar so potrdili izvolitev celjskega župana Gustava Stigerja.

v stranski kapeli, prižnico in krstni kamen, kupili so tudi nove svečnike, ki so posebni kinč velikega oltarja. Lani so dali prenoviti še ostala dva stranska oltarja, namreč oltar Lurške M. božje, katere krasno podobo je kupila neka domača dobrotnica, in oltar sv. Florijana, za katerega lepo podobo so pa mladeniči stroške poplačali, in letos ravno 9. junija bil je izgotovljen lepi novi cementni tlak, katerega je bilo že silno potreba. Pa nadjamo se še, da preden bo nastopil mesec oktober, razveselili nas bodo z novo podobo roženvenske Kraljice in morebiti še s čem, česar pogrešamo. Iz tega je torej razvidno, kako vneti so naš ljubljani dušni pastir za dobro stvar. Izrekamo jim na tem mestu najsrčnejšo zahvalo, želeč, da bi nam jih ljubi Bog še ohranil v zadovoljnosti med nami mnogo let! Zahvaljujemo se pa tudi vsem dobrotnikom, kateri so kaj pripomogli za olepšanje naše župnijske cerkve, in ob enem tudi prosimo, darujte še za naprej, kolikor bo mogoče; saj vam ne bo brez plačila ostalo. Pravični Bog bo gotovo vsakemu povrnil, če ne na tem, pa na onem svetu.

Šentjernežčan.

Od nemške meje. (Volk v ovčji obleki.) Svetovalec »Štajerski kmet« priplezal je v onem tednu tudi k nam. Poslali so ga iz Maribora na enega tukajšnjih občinskih uradov, od tam so ga potem dajali v tukajšnje krčme na »košto«. Šmencano »kūnštni« so »Štajerski kmet«, kako nedolžen naslov! On hoče biti kmetom svetovalec v političnih in gospodarskih zadevah. Kaj še hočete več in koristnejšega? Ali si ga ne bode vsak kmet z veseljem naročil? Pa pozor Slovenci! Pred seboj imamo res volka v ovčji obleki. Kakoršen da mu je namen, to nam pové na prvi strani. Delovati hoče, da poneha tisto hujskanje (mi Slovenci bi bili tega res veseli), da se doseže sporazumljenje med narodi, (Slovenci in Nemci.) Krokodilove solze toči, ko toži, da se še žalibog ta blagi namen ni dosegel. Kako hinavsko obžaluje, »da se je narod ločil od naroda.« Glejte ga no, kako prijateljski nam ponuja v spravo svoji roki nasproti; iz ust se mu cedi ljubezen do bližnjega. Pa vprašamo te zdaj ti »Štajerski kmet«, kdo pa je vsemu temu nemiru kriv? Kdo drugi, kot tvoji stariši, tvoji krstni botri, bližnji in daljni sorodniki (sovražniki Slovencev), kateri mislijo, da mi Slovenci moramo biti »ambos«, oni »hammer«. Pa od zdaj naprej mora biti drugače. »Štajerski kmet« hoče spraviti enkrat vse v pravi tir, vse sovrašтво in hujskanje odpraviti, kmetom mora se zopet na noge pomagati, (čujte! menda bode zdaj »Südmark« tudi Slovincem posestva kupoval). Tudi mu je na tem ležeče, da bode se delila resnica in pravica, ker celo med duhovniki je znašel take, kakor sam pravi: katerim je prav malo mar za resnico in pravico. Bodemo videli, ti »Štajerski kmet«. Ker ti tako grdo sumničiš duhovnike, in ako je tebi res kaj za resnico in pravico, tedaj je tvoja dolžnost, da podučiš tvoje sobrate (slovenske nasprotnike) tam gori na Dunaju, v Gradcu, da mi Slovenci po pravici moramo imeti slovenske šole, da se uvede pri uradih slovensko uradovanje, da dobijo Slovenci v Celju slovenske paralelke na gimnaziji, in še dosta krivic bi ti lahko naštel, katere zdaj Slovenci trpimo; ker to vse, kar smo ti tukaj naštel, nam gre po pravici in resnici. Ako tega ne boš z vso odločnostjo tirjal, tedaj boš pač sam nasprotoval besedam svetlega cesarja, s katerimi si prišel prvokrat na svetlo, namreč: da se doseže blagostanje, zadovoljnost in sreča Njih narodov. Bodemo videli, drugače ostaneš volk v ovčji obleki! G.

Iz Slov. Bistriškega okraja. (Nemškutarija.) Nekega dne grem po opravku in pridem v Vrhovlje Tam najdem pred županovo hišo kažipot z nemškim napisom. Mislim sem si, kam smo prišli? Svoje

dni je ta vas imela same Slovence, zdaj so pa menda že vsi pomrli. — Pridem na Slov. Bistriško postajo. Tukaj vidim zopet takšen kažipot, kateri pa želi menda pobegniti. Zdaj še samo sloni na drevesu in kaže nazaj, kjer se Slovincem za drag denar ne kaj posebno dobrega prodaje. Da ta kažipot narobe kaže, to je tudi slabo za one agente, kateri Črešnjevskim dekletom nove »mode« donošajo. — Vstopim v čakalnico, kjer zagledam na mizi pismo z nemškim natiskom na zavitku »J. K. Gasthausbesitzer in Kerschbach«. Mislim sem si, vse je nemško, samo jaz sem ubog Slovenec. Prosim Vas, dragi rojaki slovenski, ne bodite »pustove cime«, ampak možaki in narodnjaki, da se nam ne bodo omikani gospodje od zadi smejali. Glejte, so možaki, kojih ni slovenska mati rodila, pa se vendar potegujejo za slovenščino, kakor n. pr. gospod Peter Novak v Slov. Bistrici. Domačinov Vam ne bom našteval, pa veliko jih je, kateri imajo več v mezincu, kakor mi v glavi, vendar pa se nikoli ne sramujejo, da so Slovenci. Odpadniki, Vas je res lahko sram! — r.

Iz Slov. goric. (Babjeeverstvo.) Pri nekem viničarju v Jarenini je zbolela krava. Ker ji niso vedeli pomagati, reklo se je, da je krava »zacoprana«, in le kaka copernica jo more rešiti. Pride neka cunjarica iz Leitersberga in spozna, da je krava res »zacoprana«. Ženska zatrdi, naj njej dadó 5 gld. in štiri velike kose svinjskega mesa, češ, te bodem v gozdu pokopala in priklicala copernico. Res, dali so jej, kar je zahtevala; ali ženske ni bilo več nazaj, in kravo so morali zaklati. Tako »Marburgerca« z dne 7. t. m. Kdo je pa tega babjeeverstva kriv? Čujte, jareninsko učiteljstvo; kajti tako se bera v istem časniku na četrti strani z naslovom: »Slovenisirungsarbeit!« Ali pa je babjeeverstvo žal, najti tu in tam samo med našim ljudstvom? Ravno predzadnje nedeljo je bilo brati v nekem nemškem časniku: V neki vasi na Spodnjem Avstrijskem (Kreuttschlach bei Gmünd) so tri ženske šle na limanice ciganki. Najprej je bila ta pri neki bolni kočarici, katero je na tanko izpraševala zaradi bolezní. Kočarica ji vse razodene ter ji tudi dá 8 gld. Ciganka ji je namreč pripodovala, kako zna celo neozdravljive bolezni na enkrat ozdraviti, samo prej more denar skrivnostno v zemljo zakopati in potlej izkopati. Na ravno tak način še je osleparila neko drugo osebo za 1 gld., in še neko drugo za uhane, vredne 3 gld. Ko bi »Marburgerca« o tem poročala, ali bi k temu tudi dostavila, da so tega krivi ondodni učitelji? Gotovo ne, ker so na Spodnjem Avstrijskem liberalni učitelji. Čemu se je torej s tako besnostjo zagnala v jareninsko učiteljstvo, posebno v tamošnjega g. nadučitelja? Gospod nadučitelj je vzgleden kristijan, izvrsten učitelj, ki se strogo ravna po predpisih šolske gosposke, in značajan mož, ker ne preganja svojega rodu, ampak mu kot izkušen gospodar v gospodarskih rečeh rad svetuje. Bog daj mnogo takih učiteljev vsakemu narodu, zlasti pa našemu slovenskemu! — Duhovščina je kriva babjeeverstva. Tako bo morebiti zarobontal »Štajerski kmet«, da bi zopet jedno zaslolil naši častiti duhovščini. Pa predno si bode kaj takega upal trditi, naj jo mahne, saj ima mesec dni časa in fino frankfurtarsko sukunjico, v Berlinu. V Berlinu bode našel sicer brezverske, nemško-razsvetljene glave, pa veliko babjevernikov, sicer ne bi tam neka vedeževalka na mesec tisočakov zaslužila; in gledé babjeeverstva bode z nami jednih mislij, ter bode klical: Slovenci in Nemci radi poslušajte krščanski nauk!

Iz Kostrivnice. (Zaslužni križec.) [Konec.] V področje občinskega odbora, ne pa samo župana ali celó beriča, spada med drugim po § 32 obč. reda skrb za domače ubožce, in po § 36 tega reda nadzorovanje opravil občinskega starešinstva in gospodarstva občin-

skih naprav. Odbor ima pravico, postavljati v ta namen posebno zaupnike, kakor tudi zato, da pazijo na občinska podvzeta in da povedo v občinskih zadevah svoje mnenje in stavijo nasvete. Med take zaupnike odbor lahko pokliče tudi neodbornike, nikdar pa ne beriča. Odbor je dolžan, da da pregledati večkrat med letom blagajnico. V področje občinskega starešinstva spada v obče po § 45 obč. reda gospodarstvo v občinskih rečeh in izvrševanje odborovih sklepov. § 56 se glasi: »Župan je za svoja službena dejanja odgovoren občini, za dejanja v izročnem področju pa tudi vladi.« Seveda so odgovorni tudi občinski svetovalci in služabniki, ako ne opravijo poslov, katere jim je izročil župan. Toliko v poduk onim odbornikom, ki res mislijo, da je v občini župan in berič vse, oni pa nič. Že pod prejšnjim županom se je vzel v proračun večji znesek za popravilo tukajšnjega župnišča in lansko leto ravno tako, občinski prebivalci so odrajtali ta davek, toda ti bi zastoj iskal pri belem dnevu s svetilnico kakšnega posebnega popravila v farovžu. Moj Bog! kje bi vzela župan in berič čas za to, ko pa imata imenitnejše opravilo, sklicevati seje in obdelovati odbornike za zlate križce. V zadnjem dopisu se pritožuje Slatinčan čez slabe naše ceste ter svetuje Karžupniku, da naj pridno nasiplje te ceste, bralno društvo pa, ki mu ni nič storilo, pri miru pusti. Res, dober svet, ki je vreden, da si ga k srcu vzame! Gosp. dopisniku bodi povedano, da se res sedaj nasipljavajo ceste, toda na nekaterih mestih takó, da spreha človeka strah in groza; zakaj tu pa tam zagledaš cele skale in prav previdno moraš stopati in skakati, da si nog ne polomiš. Vrlim Slatinčanom svetujemo, da se pripeljajo na prihodnjo veselico s teškimi vozovi, »parizerji«, ki bodo s širokimi svojimi kolesi nekoliko zdrobili ogromno kamenje. Naš gosp. župan in berič njim bosta gotovo hvaležna; posebno poslednji, ki mora noč in dan postopati po teh cestah; znabiti se skličeta sejo, da tudi za Slatinčane poprosita zlatih križcev. Seveda bi bil ves trud zastoj, kar ju je izučila bridka skušnja. Zaslužnega križca ni in ga ni. Oh, nehvaležnost sveta, da si vendar tako velika! Cela Kostrivnica vé za neštevilne zasluge beričeve ter jih kar občuduje, pa gospodje pri okrajnem glavarstvu so bili tako trdih glav, da tega niso hoteli verjeti ter so prošnjo, namesto na Dunaj, poslali nazaj v Kostrivnico. Sedaj vemo, zakaj Karžupnik toliko žaluje. Kar vesolja mu je srce igralo, dolge brke, »kostrivniški strah« imenovane, so kar trepetale, ko je noč in dan sanjari, kako bo ponosno z novim križcem korakal po Kostrivnici, češ, glejte me, sam svetli cesar me spoštujejo in odlikujejo. V svojem duhu je koval nove sovražne naklepe proti bralnemu društvu, ki mu je pravi trn v očesu. Storil je že vse mogoče in nemogoče, da bi uničil to preimenitno društvo, ki z dobrimi časopisi in knjigami odpira oči našemu sicer pridnemu, pa zapeljanemu ljudstvu; izlival je svojo jezo na poštene kriščanske hiše, posebno pa na č. g. kaplana, pardon, »tega pr. . . kaplana«, ki bralno društvo vodi. Pa oh, ves trud je bil zastoj — bralno društvo raste in cveti, iz Beča pa zlatega križca ni.

Iz Konjic. (Z a d u š n i c e.) Občinski očetje se skoz leto po večkrat zbirajo k posvetovanju, da obravnavajo o blagostanju občine. Podobno se po naročilu škofovem duhovniku po posemeznih dekanovinah morajo vsako leto v naši škofovini zbrati k zborovanju po enkrat (v škofovini sekovski po dvakrat), da se pogovarjajo glede dušeskrbja. Za dekanovino Konjice se je tako zborovanje vršilo dne 19. junija. Pred zborovanjem so se gospodje bili zbrali v farnej cerkvi; onde so opravljali zadušnice ali mrtvaško sveto opravilo za blagoduši rajnega prelata msgr. Kosarja. Slovesno sv. mašo popeval je velečastiti gospod J. Voh, knezoškofji svetovalec in dekan

in nadžupnik v Konjicah. Diki lavantinski, pokojnemu prelatu Kosarju, naj sveti večna luč!

Iz Središča. (Toča, vinogradi.) V vseh časnikih je bilo nedavno čitati, kako je letos meseca maja toča zdaj tu, zdaj zopet tam razbijala in pobijala. Tudi naši okolici ni prizanesla, da si ni zdatne škode napravila. Nekaterim vinogradom bližnjih vinorodnih goric (Sv. Boltenk, Sv. Miklavž) je pač usekala nekaj ran, a veliki večini je prizanesla. Bog nas čuvaj še tudi nadalje vsake hude nevihte in pa srditega ledenega biča! — O peronospori še do sedaj ni duha ne sluha, ker se je skorej povsod pridno škropilo; pač pa se kaže skorej v vsakej gorici pikec, zlasti na napnencih ali kakor iste tu imenujejo na »konjih«. Listje na njih izgleda, kakor bi ga bil kdo z razbeljenim železom osmodil. Nekateri vinogradniki mislijo, da pikec (nemški der schwarze Brenner) napade samo grozdne jagode; kar ni tako, zakaj ta bolezen se loti tudi listov, peceljev, mladih poganjkov in opletkov. Glavni vzrok pikeca ni solnce, kakor se krivo misli, ampak kakor pri peronospori tudi neka glivica (*Sphaecelasma ampelinum*), kar je strokovnjak de Bary že leta 1874 dokazal. Ker se pa ta glivica najhitreje po kakem toplem dežju razvije, od tod mnenje, da je topli solnčni dež pikcev oče.

K—i.

Iz Ormoškega okraja. (Cepljenje zelene trte.) Ono sredo, dne 6. junija, razkazoval je na Humu v društvenih goricah ormoškega vinorejskega društva navzočim v lahko umljivem domačem jeziku gosp. Fr. Matjašič, c. kr. komisar iz Ptuja, kako je trto »zeleno« požlahtnovati. Cepili so na to stari in mladi več trsov in se z veseljem pričeli prepotrebne delo. Bog daj, da bi se zanimanje za to velevažno delo vedno bolj širilo med ljudstvom, ker le na ta način se lahko ustavi uničenje vinogradov, katero povzročuje trna uš.

Od Zgornje Sv. Kungote. (Bela žena. Tretji dan t. m. se je nemila smrt zopet pri moji hiši zglašila in mi pokosila mojo še mlado priljubljeno ženo, Alojzijo Gamser. Res je že več let na pljučih bolehal, pa smrti se še ni nadjala; toda smrt je prišla, kakor tat in jo pokosila, sprevideno s sv. zakramenti. Izrekam prisrčno zahvalo najpoprej našemu častitemu gospodu župniku, ki so nje pogreb tako slovesno opravili, drugič našemu vrlému gospodu nadučitelju in organistu, ki so ji tako milo nagrobnico zapeli, da so vse pričujde do solz ganili, tretjič vsem vernikom, ki so prišli od blizu in daleč zadnjo čast jej skazat. — Za vso skrb, trpljenje milo — Naj ljubi Bog jej dá plačilo!

L. Gamser.

Iz Ptuja. (V a b i l o.) Naznanjajoč vspered učiteljske slavnosti, prosimo ter vabimo slavno p. n. slovensko občinstvo, ker se približuje 1. julij, da nas z mnogobrojno udeležbo počastite. Kuvert za osebo stane 80 kr. Kdo želi se istega udeležiti, naj blagovoljno pismeno javi vsaj do 28. junija 1894. g. Drag. Zupančič-u, učitelju v Ptuj, da zamoremo slavnim udeležencem povoljno postreči. Nadejamo se obilne udeležbe, ter Vam kličemo »Dobro došli«.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Nj. veličanstvo presvetli cesar se bodo koncem tega meseca s presvetlo cesarico podali na Južno Tirolsko. Govori se, da se bodo tedaj pri njih tamošnji Lahi oglasili gledé samouprave Južne Tirolske. Za koalicio se Lahom to ne bode posrečilo; ako pa